

Nebezpečné je věřit i
nevěřit

Phaedrus

číslo 74

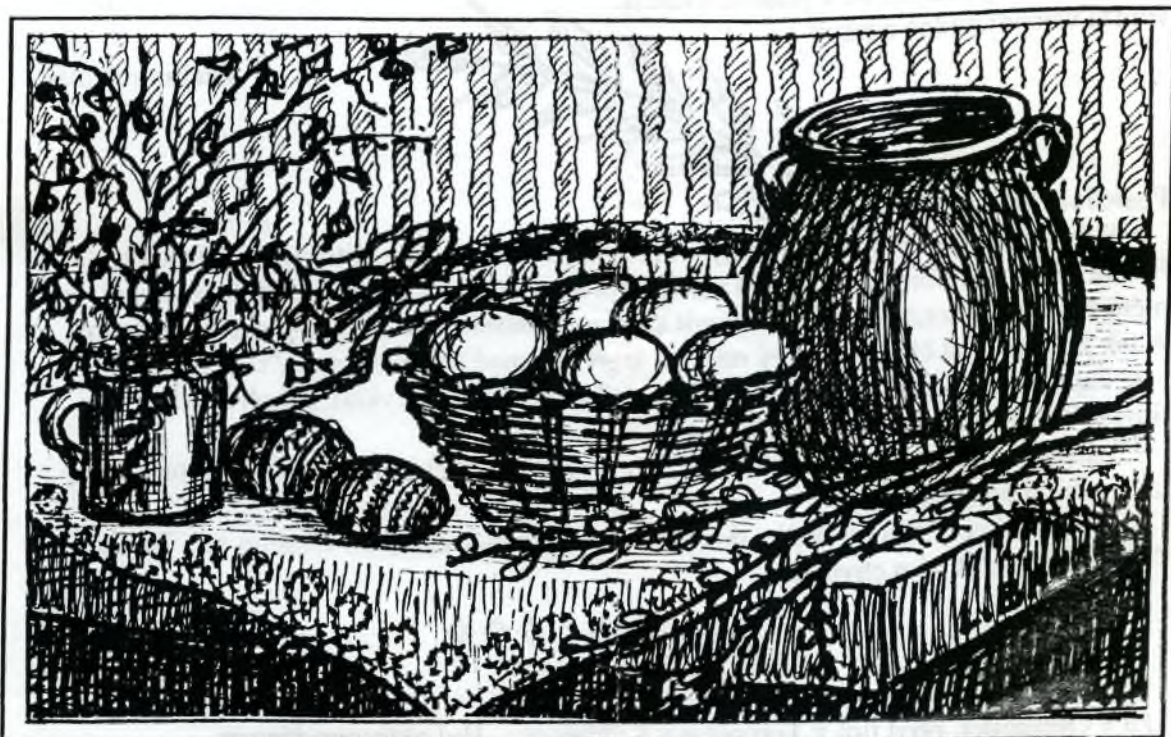
zima 2006

ročník XXIII

DOBŘÝ DEN!

Krajanský čtvrtletník v Kitcheneru, Waterloo a Guelphu

Výbor odbočky se omlouvá za špatnou úpravu dnešního Dobrého Dne. Došlo k technickým potížím. Počítač na kterém byl D.D.připraven do tisku byl ukraden.

Vážení čtenáři DD!

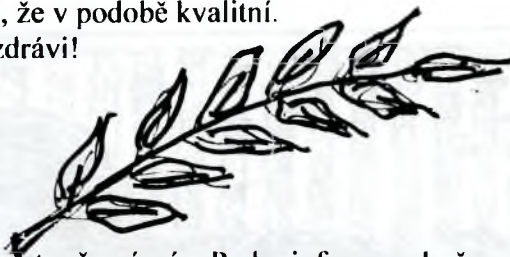
V životě lze celkem snadno lecos zavrhnout, či naopak obhájit. V této situaci se po 23 letech své (a mohu napsat s klidným svědomím úspěšné) existence ocitnul náš časopis Dobrý den.

Na poslední členské schůzi 1. dubna loňského roku (2005) se dostal časopis a zejména jeho výborný spolupracovník Martin Jelinowicz do kritické palby několika málo jednotlivců, kteří m.j. navrhovali i eventuelní zrušení DD pro údajné Martinovo levičáctví. Všem u jsem (ne zrovna ve spravedlivém) hněvu nasadil korunu já sám svou vlastní explozí a tak došlo k tomu, že jste přestali Dobrý den dostávat v původní podobě, třebaže hlasování většiny přítomných si přálo opak. I mně navrhované změny připomínaly staré komunistické pravidlo “Reformami k zániku”.

Proč se k tomu aprílovému večeru vracím? Protože se domnívám, že si všichni zasloužíte vysvětlení a také proto, abych se s Vámi jako dlouholetými čtenáři rozloučil. Ono totiž dělat něco s nedostatkem chuti a elánu nemůže mít valného výsledku. To neznamena že zůstanete bez místních informací. Bude Vám je dávat někdo jiný, i když v jiné podobě a já veřím, že v podobě kvalitní.

Bud'te všichni hodně zdraví!

Vladimír Bubák

Poslední Ohlédnutí...

Někdy počátkem 80. let mě známý z Prahy informoval, že v Kitcheneru žije jakýsi Franta Rous. Telefon jsem si našel v seznamu a po vytočení čísla se na druhém konci, po mém zdvořilém dotazu, mohu-li mluvit s panem Rousem, ozvalo lakonické “Zkuste to”. A tak jsem poznal člověka, který miloval legraci a snad mohu napsat i “srandu”.

Je zajímavé, že jsme si po celou dobu našeho kamarádství vykali, ačkoliv s mnohými jinými lidmi si pan Rous tykal.

17. února umřel ve věku 86 let. Svoje vtipy a dobrou náladu si odnesl sebou tam, kam také jednou dospějeme.

I když jsme si celý život vykali – dovolte mi dnes udělat vyjímku. Loučím se s Tebou Františku! Budeš nám chybět!

Tvůj Vladimír

12. prosince 2005 zemřel ve věku 79 let pan Zdeněk Sekanina. Poslední 4 roky žil v Olomouci, před tím v Torontě a v Kitcheneru. Byl aktivním členem našeho sdružení a dobrý přítel mnoha z nás.

NOVÉ PŘÍBĚHY Z MEDOVÉ STRÁNĚ

Na medové stráni žila veliká sloní želva, jež byla všem známa pod jménem Veruna. Mezi obyvateli medové stráně byla velmi oblíbena neboť byla povahy mírné a milé. Byla nesmírně stará a pamatovala lepší časy, kdy jako malá a půvabná želvička sloužila u jakéhosi básníka. Básník ten byl nesmírně chudý a živil se psaním pohádek na čokolády. V jeho skromné chaloupce okna špatně doléhala, nesmírně tam táhlo a papíry tam litaly po světlici. Aby mu ty popsané archy pořád nelitaly sem a tam, dělala mu Veruna těžítko. Básník byl Veruně nesmírně zavázán, neboť nemusil ztrácet čas hledáním papírů a psaní mu šlo tím rychleji. Už dávno básník není mezi živými, leč jeho příběhy dosud žijí. Za tichým večerů shromažďují se nejrůznější tvorové v lesním stínu, aby naslouchali vyprávění Veruny. Tak jako jindy hledí Veruna kamenným zrakem do zapadajícího slunce, v panenkách jí svítí fialové plamínky a v její řeči ožívují vzpomínky z dávných dob.

Žil kdysi jeden král jemuž přezdívali Kruťas. Měl jednoho syna, jenž byl nesmírně protivný a tudíž byl po celé říši znám pod jménem Průťa. Jsme na hradě, je krásné letní ráno a Průťa se právě nasnídal.

Domácí učitel: Půjde dneska mladý pán na procházku?

Průťa: A kam bysme jako měli jít?

Učitel: Třeba do lesa.

Průťa: Co tam budeme dělat? V lese mě to nebaví!

Učitel: Tak třeba půjdeme na louku a budeme sbírat jahody.

Průťa: A jahody jsme už sbírali.

Učitel: Tak tedy půjdeme na houby do mlází.

Průťa: A co budeme dělat s houbama?

Učitel: Budeme je krájet a sušit.

Průťa: Já nechci sušit houby!

Učitel: Tak půjdeme na borůvky.

Průťa: Od borůvek jsou zase černé prsty.

Učitel: Tak sed' doma!

Průťa: A nebudu sedět doma!

Takevým byl tedy Průťa. Když skončilo povídání o Průťovi, naléhali všichni, aby jim Veruna pověděla něco o Kruťasovi neboť byli dychtívi zvědět jakých ukrutností se ten král dopouštěl. Leč Veruna zmlkla a řeč jí uvízla v hrdle. Jsouc povahy jemné jak marcipánové těsto, bylo jí za těžko hovořit o tak strašných věcech. Konečně promluvila: „He, toto jest svědectví o hrozných skutcích Kruťasových!

Za horkých letních dnů přivázeli na hrad veliké, zralé melouny. Kruřas je vždy sám půlil a vykrajoval si pro sebe tu nejčervenější a nejsladší dužinu. Na dvořany pak zbylo jen trochu nedobrého melounu u slupky. A to ale nebylo zdaleka všechno! Když se ráno podávala snídaně, nařídil Kruřas mazati chléb máslem jen velmi tence, protože chtěl šetřit. Dvořany suchý chléb dusil a odcházeli do kuchyně, kde si museli tajně přimazávat. Když už nemohli tento útlisk déle snášeti, zosnovali spiknutí. Jednoho krásného dne, sešli se opět ráno v síni královského paláce, aby vyslechli rozkazů krále a podali hlášení. Zatímco Kruřas hovořil, vydal jeden dvořan tajné znamení nečež se všichni se na nebohého krále vrhli a povalili jej na zem. Jen tak tak podařilo se Kruřasovi po krátkém a urputném boji zachránit si holou kůži, vyprosti se a utéci spolu s Próťou z paláce. Venkovský lid si pak vyprávěl o tom, že vídávali posedávat za vlahých večerů královskou dvojici na polních mezích. Dvořané se domnívali, že mají vyhráno a věci se opět vrátí do starých kolejí. Jenže stala se věc nečekaná. V celé říši nenašel se nikdo, kdo by chtěl dosednouti na královský stolec. Marně přemlouval nejvyšší hofmistr vážené občany, aby se ujali vlády. Nikdo nechtěl vládnout a země bez panovníka upadala a pustla. Dvořané svolali proto velkou poradu, kde po dlouhém rokování nakonec přišel jeden dvořan s myšlenkou, která se všem líbila. A sice navrhl dát do novin inzerát. Příštího dne vyšel ve všech novinách v rubrice *Zaměstnání* inzerát následujícího znění:

Přijme se panovník za výhodných
platových podmínek. Praxe v oboru
žádoucí, ale ne nutná. Trůn i žezlo
dodá zaměstnavatel.
Zájemci hlase se u kastelána v podhradí.

Leč nikdo na inzerát neodpovídal. Dvořané zmalomyslněli. Když ani inzerát nepomohl, vydal se sám nejvyšší hofmistr mezi lid, aby našel zemi krále. Přišel do jedné malé vesnice, kde jakýsi pan Kolbaba právě lakoval dveře. Hofmistr zavedl nejprve hovor na počasí a jiné podružné věci a pomalounku se připravoval než vyšel s pravdou ven.

„Podívejte se pane Kolbabo, víte přece že naše říše potřebuje krále. Takhle to už přece nejde. Vy jste rozumný člověk a takového právě potřebujeme. Co vy na to?“

Pan Kolbaba vytáhl fajfku z úst a pravil: „Vám se to řekne, ale to není jen tak. Celý život lakuji nábytek a dveře a na starý kolena mám panovat. Tenhle týden jsem zadanej, ale zkuste mě zavolat v pondělí. Možná, že by to šlo.“

„To bysme byli hrozně rádi“, zvolal nejvyšší hofmistr a běžel oznámit radostnou zprávu na hrad. Když to uslyšeli dvořané velmi se radovali, neboť jim spadl kámen se srdce.

Jen jeden nejzkušenější diplomat zdvihl varovně prst a pravil: „Jen, aby si to pan Kolbaba ještě nerozmyslel! Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil!“ Nakonec vše dobře dopadlo a zemi se dostalo spravedlivého krále. Opět rozkvetla obchod i řemesla a lid se v Božích chrámech za svého krále upřímně modlil. Přešla staletí a z říše dobrého krále Kolbaby zbyly jen trosky a dým.

Veruna skončila své vypráví a opět zmkla hledíc kamenným zrakem do posledních paprsků zapadajícího slunce a v očích jí svítily fialové plamínky. „Půjdeme spát, děti“, pravila. Na medovou stráň snesla se chladná noc a z nedalekého háje vyletěli netopýři a sovy.

Konec

Martin Jelinowicz

DOJMY Z ANGLIE

Zase se chystám na cestu. Na klidu duše mi nepřidá, že náš kocourek, kterého jsme před odjezdem na letiště dali k sousedům, žalostně mňoukal a schoval se tam do nejtemnějších útrob sklepa do prachu, za jakési hrozivé boiler a trubky. Marně ho lákáme ven pamlsky.

Na letišti ze mě starosti opadly a začínám se i těšit. Nejnovější odbavovací hala torontského letiště je světlá a moderní... ale – k odletové bráně musíme jet autobusem. S tím jsem se setkala poprvé a naposledy v osmdesátých letech v Evropě. Ale tenkrát jsem to byla ochotna starému kontinentu prominout. Ale v Kanadě třetího tisíciletí? Inu pokrok. Prý je to dočasné... asi tak dočasné, jako byl pobyt sovětských vojsk na území Československa?

Přistáváme v Londýně. Vítá nás příjemné, slunné počasí. Zde je už poledne. Nasedáme do pronajatého auta. Normálně se Londýnu vyhýbáme a jezdíme rovnou dál na venkov. Ale mě tentokrát posedl nápad, že bych tu mohla jít po „českých stopách“ a něco tu vyfotit v bláhové naději, že bych o tom mohla referovat v krajanových médiích! Jeden den tedy praskne na potloukání po Londýně. Ale naštěstí jsou prý obě galerie, které chci navštívit, vedle sebe v centru města. Z Sheratonu u letiště Heathrow tam chceme jet, ale chyba lávky. Jestliže ještě v r. 1995 mezi hotely pendloval autobus, který cestující za rozumný poplatek zavezl až do středu Londýna, dnes už tomu tak není. Další známka pokroku. Naštěstí je tu aspoň autobus, který jezdí na konečnou podzemní dráhy, které Londýňané láskyplně říkají „the tube“.

Cesta je předlouhá. Málo prostorný vagón vlaku staré podzemky s námi kodrcá více než hodinu. Projíždíme stanicemi, které mi připadají filmově exotické a důvěrně známé zároveň: Hammersmith, Acton Town... Maně mě napadá, zda nesedím vedle teroristy s bombou. Netuším, že mé obavy se naplní o necelý rok později pro více než 700 Londýňanů.

Dostavuje se na tupá únava a nemohu udržet otevřené oči. Konečně však vystupujeme a svěží vzduch mě trochu vzpružil. Od Leicester Square jdeme na slavné Trafalgarské náměstí, kterému vévodí sloup s Admirálem Horáciem Nelsonem. Vždy mi připadal elegantní - jednoduchý kulatý sloup s čtvercovou platformou, na níž je celkem nenápadná socha admirála, jehož vítězství nad Napoleonem v námořní bitvě u Trafalgaru nedávno Angličané oslavili, neboť od něho uplynulo 200 let.

Vcházíme nejprve do Galerie portrétů. Díky komputrovému indexu se dozvídáme, že to, co nás zajímá nejvíce, to jest bysta někdejší anglické královny Anny české, momentálně není vystavené. Ochoťně mi vytisknou fotografii onoho uměleckého díla. Ale hned se starají proč to chci a upozorňují, že chtěla-li bych tuto podobiznu kdekoli zveřejnit, ať už v novinách nebo v televizi, musela bych zaplatit copyright. Jdeme o dům dál, do Národní galerie. Zde prochodíme, ještě unaveni po dlouhé cestě, několik hodin, a to jen v barokním oddělení! Ale ani zde není vystaven portrét, za kterým jsme přišli, znázorňující Alžbětu českou, ženu Friedricha Falckého. Našla jsem ale jejího bratra, anglického krále Karla I. I zde mě informují o copyrightu. Čili reportáž o těchto nepříliš známých, ale jistě zajímavých Londýňankách, které

měly spojitost s naší vlastí, padá. Troskotá na velmi vysokých poplatcích, které mi brání, abych jejich podobizny ukázala čtenářům nebo divákům. Ale snad se mi podaří něco podobného jindy. Jedna česká stopa tu je vidět na každém kroku – každá hospoda nabízí pivo Staropramen! Patří totiž pivovarům Bass.

Druhý den vykonáme návštěvu válečného památníku v Runnymede a vojenského hřbitova v Brookwoodu, kde je také památník československým letcům 2. Světové války. O tomto zážitku jsem měla potěšení referovat v krajském televizním vysílání.

Konečně jedeme dál na sever do hrabství Norfolk, a vítáme se s rodinou v jejich hezkém domku na idylickém anglickém venkově.

Ráno se nám dostane to, čemu Angličané výstižně říkají „rude awakening“. Kdo první vychází z pokoje pro hosty sem obvykle vpustí dva psy z čeledi teriérovitých. Ti se vrhnou na nešťastníka, který se zpozdlil a ještě třeba sedí na posteli, a za hlasitého supění a funění ho celého olíží. Když takto splní svou ranní povinnost pozdravit hosty, zase jako na povel oba vyběhnou.

Mýlil by se, kdo by se domníval, že v říjnu je v Anglii sychravo a deštivo. Naopak, bývá tu krásné, vlhké počasí, a podzimní slunko podtrhuje tichý, idylický půvab krajiny. Chodíme na procházky. Smí se chodit po soukromích polích. Občas se přitom musí přelézat zátarasy, které tu jsou kvůli ovčím. Sem tam vyplašíme krásně zbarveného bažanta. Ostatně, ti se někdy zatoulají i do zahrady. Je tu i dost jiného ptactva, včetně velkých lesních holubů, jaké ve městě nevidíme. V Norfolku jsou prý nejkrásnější mráčky na světě. Je to pravda. Se šmolkově modrou oblohou kontrastují bohaté bílé chundelaté mráčky, sem tam pro efekt podtržené temně fialovou čmouhou. Po procházce se obvykle odměníme návštěvou hospody, zvané „pub“. Ty často bývají v historických domech, s typickým hrázděním. Uvnitř panuje družná zábava štamgastů, ale přesto je tu jaksi posvátný klídek a útulnost, díky kobercům nebo krbu. Mají tu samozřejmě anglické světlé pivo, při troše štěstí z malých místních pivovarů. Sympatické je, že zde a v Evropě vůbec, si lidé smí vzít do hospody psa. Nikdy jsem se nesetkala s tím že by psova přítomnost porušovala zásady hygieny nebo obtěžovala zákazníky. Obvykle si pejska všimnu náhodou, když jeho trpělivý mžouravý kukuč zpoza stolu zachytí můj pohled.

Ještě tu najdeme venku květníky. V Bavorsku a u nás většinou vidáme záplavy červených pelargónií, zde si potrpí na barevnou kombinaci modrá s bílou. A zajímavý jev: protože se tu v poslední době otepluje počasí, lze na zahrádkách vidět strom palmu jaku. Působí nezvykle vedle anglických cihlových domků.

Lze dělat výlety až k Severnímu moři s oblázkovými plážemi. Také je blízko Sandringham House, jedno ze sídel anglické královny. Patří k němu nádherný, rozlehlý park. Sandringham House je relativně nový. Byl postaven teprve v 19. století. Královna tu bývá

většinou o Vánocích. Ale interiéry, plné starožitného nábytku, který štáb služebnictva určitě denně čistí a pulíruje, na mě přesto působí jaksí omšele a odřeně. Zajímavé je malé muzeum aut, která patřila členům královské rodiny. Líbí se mi sport'ák z 60. let, ve kterém se projížděl princ Karel coby mladý playboy.

Hlavním městem tohoto kraje, jehož slavným rodákem je zmíněný Lord Nelson, je Norwich. Ráda tu chodím po obchodech a jsem jako v Jiříkově vidění. Mám pocit, že tu se spousta zboží, jaké v Kanadě nevidím. Ale na druhý pohled uznám, že to je klam, že všude je uniformita, a že co postrádám v Kanadě nenajdu ani tady. Jedna věc je však milým osvěžením. Obchody vydávají krásné tlusté vánoční katalogy a na nich je vždy napsáno „Christmas“.

V Norwichi jdeme na pivní festival. Koná se každoročně v historické budově St. Andrew's Hall. Širokými okny anglickém gotickém stylu sem proudí světlo na stejně obrovské ortréty vašnostů v parukách.

Zde na venkově se zdá být vše idylické. Ale dopravní ruch zasahuje až sem. Je to zrádné. Na úzké, živým plotem lemované cestě se totiž stane, že na vás vyrazí hned řada automobilů, a to ještě se strany, ze které to nečekáte.

Docela vítám, že naši chytají jen čtyři kanály. Připomíná mi to časy, kdy bylo vše jednodušší. Mají i dobré televizní časopisy. Lze si snadno přehledně vybrat: Hle, zajímavé dokumentární filmy o místní přírodě nebo historických památkách! A publicistické pořady! Ale moje radost nemá dlouhého trvání. Ty publicistické pořady chrlí pouze levicově-liberální a hlavně protiamerickou propagandu, samozřejmě zaměřenou na současnou vládu Presidenta George W. Bushe. Někdy však hněvu neuniknou ani jeho demokratičtí oponenti. Další věcí je všudypřítomná EU. Při každých zprávách i místního rázu se do úmoru mluví o usneseních týkajících se EU a jejich norem, a hlavně její ústavy, která, jak se zdá, bude zasahovat do každého úseku životů lidí. Trochu mi to připomíná zpravodajství z dob mého dětství ještě v ČSSR.

Ještě zde na anglickém venkově potkáváte milé lidi, stařiky v placatých čepicích, a dámy v tvídových kabátcích. Ještě tu najdeme stopy po „staré dobré Anglii“. Ale mám takový pocit, že jednou zmizí, splynou s velkou masou Evropské Unie, že jsou nátěr, který nebude nikdo nahrazovat, tak jako už nikdo nenahrazuje ty roztomilé typické červené telefonní budky.

Barbara Sherriffová

Zvolit si zástupce pro prodej či nákup nemovitostí je jedno z nejdůležitějších rozhodnutí jaké uděláte!

Chybná volba může znamenat značné finanční ztráty.

Je tedy důležité zvolit zástupce, který zodpovědně zváží Vaše přání a potřeby, který Vám může vhodně poradit.

Vzhledem k dočasným zákonům a situaci na trhu se tento proces stává čím dál více právně složitější.

Máte-li zájem se dozvědět další podrobnosti, zavolejte. První konzultace je nezávazná.

Rudolf (Rudy) Štangel, C.E.T., Broker

Tel: (519) 893-9393

Realty 3000 Inc., Broker

E-mail: rstangel@r3k.ca

Residential, Commercial, Investment, Industrial, Office—Sales & Leasing Services

We put **YOUR INTEREST** above all, but the law

Pište nám!

**Czech and Slovak Association of
Canada**

ovacin@uwaterloo.ca

K-W-G Branch

373 Bridge St. W. P.O. Box 41025

Waterloo, ON

N2K 3T5

Obsah článků nemusí nutně vyjadřovat názor vydavatele, který si rovněž vyhrazuje právo příspěvky upravit a zkrátit podle potřeby

NOVÉ DIVADLO

Tetička a Já - jako host vystoupí Václav Postránecký - člen Národního
Divadla v Praze a Libuše Svormová únor (február) 16, 17, 18.
Pozor, tentokrát je premiéra ve čtvrtek 16 února, pátek a 2x v sobotu.

Lucerna - režie Dasa Hubschmanova - duben (april) 28, 29, 30, (pátek, sobota, neděle)

Jako obvykle, odbočka pořádá zájezd v sobotu 18 února na představení. Odjezd autobusu z Waterloo (Conestoga) je v 13.15, z Kitcheneru (Fairview Mall- Bay) pak v 13.30. Cena cestovního se zvyšuje o \$1. Pro rezervace volejte J. Černá (885-3807), L. Bauše (880-8278), M. Vejvodová (884-1107)

VÝROČNÍ ČLENSKÁ SCHŮZE

Výroční členská schůze se koná 24. března 2006. Prosíme pošlete návrh na kandidáty do výboru ČSSK KWG. Jana Otrubová (884-9185), Jiří Karger (664-1622) nebo Marie Vejvodová (884-1107)

SOKOL K-W-G

25.2. Sokol pořádá zimní hry - všichni lyžaři i nečlenové Sokola se mohou zúčastnit. Přihlásit se můžete Janě Otrubové na telefonu (519) 884-9185

DĚTSKÝ TÁBOR HOSTÝN 2006

Letošní dětský tábor pro děti od 6 do 15 let bude mít zase jeden tři týdenní turnus, a to od 2. do 22. července. Cena pobytu za první dítě je 260\$/1 týden, 520\$/2 týdny a 695\$/3 týdny. Za každé další dítě ze stejné rodiny je sleva 10 %. Při platbě do 1. května 2006 se poskytuje sleva 5%. Sociálně slabé případy se řeší individuálně. Členové Asociace Hostýn mají ještě další slevu 25 \$ na první dítě. Je tedy vhodné se stát členem Asociace Hostýn. Členové mají také slevu při pobytu v chatičkách (6 \$/osobu na den a děti do 12 let zdarma). Přihláška a další informace jsou na internetu na adrese: www.hostyn.org.

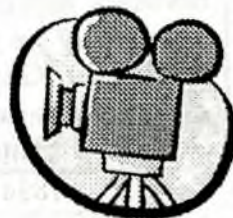
Můžete také kontaktovat Josefa Maxanta, Tel. 450-465-4844, Fax: 450-923-4159, E-mail: health.vifad@sympatico.ca, nebo Vieru Šebenovou, Tel. 514-385-5153, E-mail: ysebcn@hotmail.com. Hledáme placené kuchařky a vedoucí k dětem. (či výměna za pobyt dětí). Vyplňte si žádost o práci, kterou si stáhnete z internetu, nebo nás kontaktujte. Cena pobytu na tábore patří k nejlevnějším a program k nejkvalitnějším v Kanadě. Do tábora přijímáme i děti, které nemluví ani česky, ani slovensky.

FILMOVÁ SEZÓNA

POZOR ZMĚNA. Promítání českých filmů bude v kitchenerské knihovně Community Center Library 1500 Block Line Road, Kitchener. (Na rohu Block Line a Homer Watson. Každé první pondělí v měsíci v 18.30 hodin.

6. února	Milenci a vrazi
6. března	S tebou mě baví svět

NÁŠ PLES

Rádi bychom zopakovali naši úspěšnou Josefovskou taneční zábavu z minulého roku. Tentokrát se bude konat 18. března od 19 hodin v Riverside Maples. K tanci hraje kapela pana Dobranského.

Čtvrtletník Dobrý den vychází z dobré vůle svých čtenářů, kteří jeho vydávání hradí svými dobrovolnými příspěvky. Děkujeme!

50	anonym	20	manželé Strausovi
30	Marie Svobodova	15US	manželé Poláčkovi
30	manželé Stypovi	12	Zdenka Krejbichova
20	paní Hanouskova	10	pan Vyhnał

Gratulujeme

Restauraci Metro jako vítěze v soutěži „the Record's 2005 Reader's Select Awards” v kategorii Nejoblíbenější evropská kuchyně.

Vzpomínáme

Sokolská Župa Toronto do které patří Sokol z KWG tradičně navštěvuje několik hřbitovů kde se vzpomíná na bývalé bratry a sestry. Minulý rok jsme 5 listopadu navštívili hřbitovy v okolí KWG. Skupiny z Toronto a Kitcheneru položily věnce a vzpomínaly na dlouholeté bratry a sestry K. Stark, J. Tvrdon, F. Janecek a bývalé náčelníky z Kitcheneru, M. Kousal, J. Karger starší, J. Karger mladší, a F. Vytrisalova. Z Toronto se dostavili bratři a sestry J. Waldauf, H. Juraskova, J. Cermak. V. a H. Holubec, a z Kitcheneru se zúčastnili J. Koristka, J Otrubova, a J. Karger

Děkujeme

Stále sbíráme účtenky od firmy Zehrs. Jak nám sdělila vytrvalá a obětavá p. Hanzlíková, která má organizaci sběru na starosti, přisun účtenek se letos zvýšil a celkem nám naše sbírka a vaše spolupráce vynesla další úspory do společné pokladny. Monohokrát děkujeme!

MILÉ PŘEKVAPENÍ V KANSASU

Dva měsíce jsme se toulali po zemích kanadských a amerických. Protože víme, že Češi patří mezi nejnáruživější turisty, nebudu popisovat přírodní krásy jaké jsme viděli, ani kterým městským monstrům jsme se vyhýbali, ale přece jen pár náhodných objevů stojí za zmínku.

Naše první zastavení bylo v Albertě, v městečku Frank. Mám dojem, že o tomto městečku se někdy psalo v sokolském Věstníku, protože tam byla založena jedna z prvních sokolských jednot, možná dokonce první. Toto městečko je morbidně proslaveno katastrofou, jež se tam udála 29.4.1905., kdy se Želví hora doslova roztrhla, zavalila městečko a rozmetala kameny a do okruhu 3 km. Sedmáct horníků, kteří tou dobou těžili v hoře a později se prodrali ven, našli jen pustotu kamenů a nepředstavitelnou tragedii. Dodnes jdeš kolem holých balvanů, jenom na okrajích zahlédneš tenkou diviznu či zkroucený keř. Nad těmito pláněmi mrtvé země postavili moderní museum, kde dnes můžeš nahlédnout do stoletých archivů. Co jsme tam našli, je několik stránek o českých a slovenských rodinách, jejichž kultuře, zájmech a národnostních touhách. Díváš se na fotografie celých rodin, čteš česká a slovenská jména a dozvídáš se jak si Slováci a Češi snažili udržet rodný jazyk, lidové písně a tance.

V Albertě jsme ještě byli čerství a dychtiví objevovat. Ke Kansasu jsme se blížili již značně "vykoukaní", naplněni tolika dojmy, že jsme myslili, že už nás nic neohromí. Jedeme po perfektní silnici, kde se najednou objevil veliký nápis 30 km ahead is Wilson, Czech Capitol of Kansas. Tak tedy o městečku Wilson jsme nikdy neslyšeli, i když po jeho objevení jsme našli zmínku o něm skoro v každé turistické brožurě. Tak jsme se rozhodli sjet z hlavní silnice a pokračovat do Wilsonu. Už asi 2 km před městečkem nás vítali visací i stojací plakáty s českými lvíčky. Vjedeme do města a hned první budova má na oknech motivy s tématem Sokol Wilson, další okna jsou pomalována tanečnickými v národních krojích. Bohužel, budova byla zamčena, protože byla neděle a i když jsme se snažili najít někoho z české komunity, neuspěli jsme. V jediném otevřeném obchodě nám americká paní povídala, že většina obyvatel zde má české předky a český spolek dodnes pořádá přednášky v angličtině a pořádá různé vzdělávací i zábavné pořady. Odtud nás poslali do velkého obchodu při silnici, že prý tam najdeme české lidové umění. Na to, že jsme byli in the middle of nowhere, to byl veliký obchod. Uvnitř právě nakupovala starší americká dáma za \$80 různé dekorativní předměty. Protože tam byla jen jedna prodavačka, pomohli jsme té paní s jejím nákupem do auta. Ten den byl veliký vítr a jak ona otevřela kufr u auta, vítr odvál její zakoupenou kytici suchých květů. Paní vykřikla, ale byla pomalá, tak jen smutně

hleděla. Utíkala jsem za kyticí a přinesla ji zpět k autu. Paní mi moc děkovala a pronesla „I know several Czech couples and I have to say that they are sweet people“ touto příhodou se nechlubím za sebe, ale za Čechy.

A to je všechno o naší cestě. Kdyby někdo chtěl vidět některé z našich panoramatických fotografií, mimochodem máme jich skoro na čtyři stovky, je u nás moc vítán. A toto pozvání myslím vážně.

Eva Kratochvilová

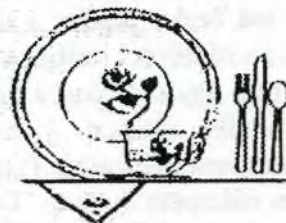
Navštivte RIVERSIDE MAPLES restaurant

v romantické St. Jacobs Country, kde

KAŽDÁ NEDELE JE SVÁTKEM!

Studené a teplé buffet, domácí polévky,
české a slovenské speciality a zákusky
vyhlášené kvality!!!

Cena menu \$ 12,95, děti polovinu.

DOBRY DEN!

MOJE TETA TVOJE TETA

V sobotu 18.února jsme měli plný autobus do Toronta na představení „Moje teta, tvoje teta“ v provedení pana Postráneckého. Václav Postránecký a Nina Jiránková přiletěli z Prahy (letenky věnovala spol. ČSA) v neděli večer a hned následující 3 dny probíhaly zkoušky na představení, které mělo premiéru ve čtvrtek a reprisy v pátek a 2x v sobotu. V neděli oba herci letěli do Vancouveru na další vystoupení. Autorem divadelní hry je kanad'an Morys Panych, narozený v roce 1952 v Calgary. Je to tak zvaná „černá komedie“. Námět ze života. Umírající teta si zavolá synovce, kterého 45 let neviděla, aby zorganizoval jako její jediný příbuzný poslední dny jejího života a uložil ji k věčnému spánku. Synovec je trochu popletený a skončí na špatné adrese u jiné umírající staré dámy, která uvítá jeho společnost a neprozradí omyl. Na scéně se promítaly různé pocity a výčitky domnělého synovce – nahromaděné za celý život. Hra byla náročná, hlavní aktér byl synovec. Konverzace s tetičkou sestávala z plynulého monologu synovce a výrazné tetiny mimiky. Škoda, že občas bylo špatně rozumět a tak nám některý vtipný moment unikl. Další divadelní představení „Lucerna“ je plánované na 28, 29 a 30 dubna. Autobus bude objednaný na 30.dubna odpoledne. Odjezd autobusu z Waterloo (Conestogo Mall) je ve 13:15, z Kitcheneru (Fairview Mall-Bay) ve 13:30. Pro rezervace volejte Janě Černé 885-3807, Lídě Bauše 880-8278 a Marii Vejvodové 884-1107. A.K-S.

GRATULUJEME

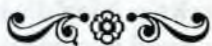
Paní Heleně Pravdové k úspěšné výstavě obrazů v rotundě Kitchenerské radnice. Výstava probíhala od prosince do konce ledna 2006.

Paní Chaloupecká otevřela nedávno „Bohemian Boutique“ v St.Jacobs. Zastavte se v prvním poschodí 1369 King St.N. nebudete litovat. Kromě „cibuláčů“ a novoborského skla zde naleznete jedinečnou a cenově dostupnou bižuterii z Jablonce.

Ze všech úspěchů našich krajanů se radujeme ať jsou velké či malé. Dejte nám vědět „když se dílo podaří“. M.Vejvodová 884-1107.

Metro
Restaurant

Iva Reus

164 Victoria St. North
Kitchener, Ontario
N2H 5C6
(519) 578-9189

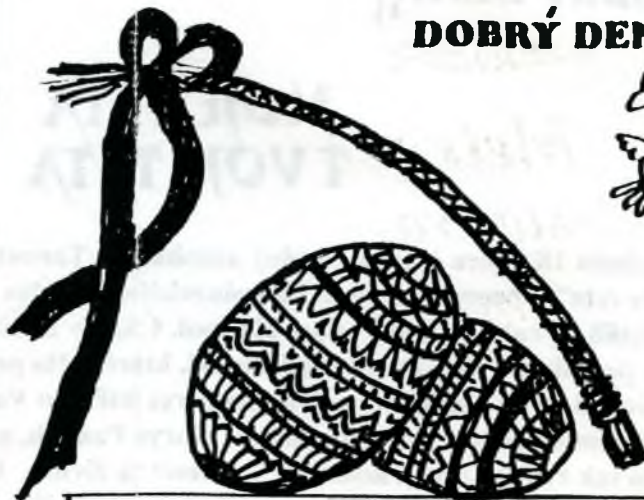
**Bohemian
Boutique**

Fashion Jewellery
Glass & Porcelain

Unique Gifts

1360 King St. North
St. Jacobs, ON
N0B 2N0
Second Level
519-664-0034

DOBRY DEN!

satellite **1-416**

Čtrnáctideník, který informuje nejen
o událostech v Kanadě,
ale i v České republice a na Slovensku.

(416) 530-4222

www.satellite1-416.com

P.O. Box 176, Station "E", Toronto, ON, M6H 4E2

NOVÝ DOMOV

Informace z domova, pohledy z exilu,
zajímavosti pro všechny, nejen v Kanadě!

450 Scarborough Golf Club Rd.,
Toronto, Ontario M1G 1H1

Tel: (416) 439-9557

FAX: (416) 439-6473